

156 | Evdang

NATHALIE SLOSSE SCHREEF 'GROTE BOOM IS ZIEK'

“Hoe leg je een jongetje van nog geen twee uit dat zijn mama kanker heeft?”

Toen Nathalie Slosse (33) werd geconfronteerd met borstkanker, wilde ze de ziekte een plaats geven voor haar zoonje Midas. Omdat ze ontdekte dat daar weinig lectuur over bestond, besloot ze zelf een boekje te schrijven.

JIk heb altijd het voor gevoel gehad dat ik borstkanker zou krijgen. Heel vreemd. Niet met een paniekgevoel, meer zoals iemand denkt dat hij ooit de mazelen zal krijgen. Zonder te beseffen hoe ingrijpend het is. In februari 2007 ontdekte ik een knobbelletje. Ook toen voelde ik absoluut geen pijn; het was mijn man die zei dat ik toch maar eens naar de dokter moest. De huisarts dacht dat het niets ernstigs was, en ook na de echo leek er weinig om ongerust over te zijn. Ik werd dus geopereerd, aan wat ze dachten dat een goedaardig gezwell was. Een week later kreeg ik te horen dat het kwaadaardig was. Ik onderging een tweede, borstsparende operatie, en daarna chemo en bestralingen. En omdat ik nog zo jong was - ik was toen 31 - werd er gekozen voor een zware behandeling.

Kelen naar het volgende, want ik reageerde erg slecht - ik heb zelfs een tijdje in het ziekenhuis gelegen. De volgende keer had weer andere bijwerkingen, het was zwaar. De eerste chemo was midden mei, de laatste eind augustus. Ik heb ook mijn haar verloren, intussen is het weer aangegroeid, mét krullen, daar ben ik heel blij mee. Het zijn echte chemokrullen, want ik heb van nature heel steil haar, en ik wil het ook niet afknippen. Ik zie ze als een bonus...

Midas was 21 maanden toen ik de diagnose kreeg. Op dat moment kon hij nog niet veel praten; het enige wat hij kon doen, was zijn hand op zijn borst leggen, en 'au' zeggen. Tegen het einde van de behandeling had hij een hele woordenschat. Wat me opviel, was hoe hij duidelijk de ernst van de situatie voelde. Als er over mijn ziekte werd gesproken, was hij heel stil, alsof hij bewust luisterde. Hoe klein hij ook was, het ging niet aan hem voorbij. Eigenlijk vind ik het ook het ergste voor hem. Voor je kind wil je toch een normale,

zorgende mama blijven, en ineens had hij een zieke moeder, en het was moeilijk uit te leggen wat er eigenlijk aan de hand was.

Al na mijn eerste chemo kwam het idee van 'Grote Boom is Ziek'. Ik was blij dat ze eindelijk met de behandeling waren begonnen, en ik voelde me goed. We zijn zelfs nog op restaurant gezeten met mijn ouders. Daar kwam het ter sprake: hoe help je een klein kind om te verwerken wat er allemaal gebeurt? Hoe leg je uit waarom je kaal wordt, en waarom je na een chemo een tijdje veel beter lijkt, en dan toch weer ziek wordt als je aan de volgende kuur begint? Ik merkte dat daar heel weinig literatuur rond bestond. Het leek me dus interessant om een aantal tips en mogelijke oplossingen te bundelen, en om het allemaal beter te kunnen plaatsen, wilde ik er ook een verhaal bij.

Maar naarmate de chemokuren elkaar opvolgden, kwamen er meer bijwerkingen, en werd ik ook enorm moe. Het idee voor een boekje raakte tijdelijk op de achtergrond. >

Vaak krijg je chemo om de drie weken, bij mij werd dat om de twee weken: eerst vier keer met één product, dan vier keer met een ander. Na de vierde keer van het eerste medicijn was het hoog tijd om over te scha-

“Natuurlijk heb ik wel eens gedacht: ik kan hieraan doodgaan. Ik ben bezig geweest met mijn begrafenis, in mijn hoofd”

Wél heb ik tijdens die periode zelf een aantal methodieken gebruikt met Legomonster. Zo hebben we een Legomonster gemaakt, omdat we wilden aangeven dat de behandeling van lange duur was, en met ups en downs zou verlopen. Ik wist dat er acht chemokuren zouden komen. Ik heb gezocht naar een aftelsysteem dat hier goed bij paste en bedacht het kankermonster van Legoblokjes. Van dat monster mocht Midas elke dag een stukje afbreken. Er waren evenveel blokjes als dagen in de totale chemotherapie en per kuur gebruikten we een andere kleur. Als de laatste blokjes van één kleur werden weggehaald, ging het weer goed met mij. Maar zodra we aan een nieuwe kleur begonnen, betekende dat ook dat mama weer zieker werd. Toch werkten we altijd verder aan de afbraak van het monster.

Ik vertelde erover aan de oncologe, en de reactie was zo enthousiast dat het idee van dat boekje weer begon te groeien. Maar verder dan het idee kwam ik niet: tegen het einde van de laatste chemokuren waren mijn krachten helemaal weggeëbd, en toen volgde nog de bestraling. Dat was gelukkig minder erg, maar de vermoeidheid was ongeloflijk.

Eén jaar na de diagnose werd het tijd voor de eerste grote check-up. Ik had negen maanden niet kunnen werken, maar was net weer begonnen. Ik gaf les aan migranten en had één module afgewerkt, maar omdat ik niet wist wat me boven het hoofd hing, was ik niet aan een tweede begonnen. Dus toen had ik eindelijk tijd, en zat ik weer thuis. Ik had een botscan ondergaan, en daarop was iets te zien geweest wat de specialisten niet beviel. Ze zeiden niet veel, maar als ze je drie keer vragen of je ooit je been hebt gebroken en dat is niet het geval, begin je je zorgen te maken. Ik moest toen meer dan een week wachten om te weten of alles in orde was, en dat was misschien wel de verschrikkelijkste periode. Om mijn tijd toch een positieve invulling te geven, begon ik aan het boekje. Uiteindelijk bleek alles in orde... Maar het begin van *Grote Boom is Ziek* was er.

Mijn boekje gaat over Snuitertje en de boom, een personage dat belangrijk is in zijn leven. Het kan zijn mama zijn, maar ook een papa, een juf, een onthaalmoeder, een oma. De meeste boekjes voor kleine kinderen hebben het alleen over mama die ziek is, en dat wilde ik vermijden. *Grote Boom* wordt in het Nederlands en in het Frans. Het is de bedoeling het op internet van een handleiding te voorzien, bijvoorbeeld voor begeleidsters op scholen, die met een kind in de klas zitten dat met kanker heeft te maken.

Midas vindt het schitterend dat hij de Snuitertje uit het boekje is. Hij heeft mijn ziekte heel intens meeleefd, en we zijn altijd eerlijk tegen hem geweest. Er zijn mensen die het beter vinden om je kind tegen dat soort dingen te beschermen, maar dat gaat gewoon niet. Het is er, in je huis, het gebeurt, er verandert zowat, je kunt dat onmogelijk verborgen houden. Dus kun je beter proberen het zo tastbaar mogelijk te maken, en als er dingen zijn die je niet weet, dan kun je dat ook tegegen een kind zeggen. Dat is soms bang bent, dat je niet weet hoe alles gaat aflopen. >

Wilt u ook uw verhaal kwijt aan de wereld? Stuur een mail met een korte beschrijving van iets ingrijpends wat u heeft ervaren en een foto van uzelf naar feeling@sanoma-magazines.be, en misschien zien we u binnenkort in deze rubriek.

Ik ben een positief iemand. Natuurlijk heb ik wel eens gedacht: ik kan hieraan doodgaan. Tenslotte lees je genoeg over borstkanker om te weten wat je kansen zijn. Ik ben bezig geweest met mijn begrafenis, in mijn hoofd. En er waren ook momenten dat ik dacht: als dit het leven nog maar is - een bestaan waaraan je geen inhoud meer kunt geven, waarin er niets is dan de pijn - dan begrijp ik dat er mensen zijn voor wie het niet meer hoeft. Maar als het dan weer beter ging, dacht ik er weer anders over. En Thomas, mijn man, is heel rationeel ingesteld - we hebben er altijd goed over kunnen praten.

Kwaad ben ik nooit geweest, over de kanker. Voor dit gebeurde, was de kankerwereld mij totaal onbekend. Ik leefde gezond, er zit geen borstkanker in mijn familie - ik heb erfelijkheidsonderzoek laten doen, en er is niets gevonden - en toch krijg je het. Daar kun je niets aan doen. Op de momenten dat het nodig was, heb ik alles gewoon ondergaan, maar als ik weer strijdbaar moest zijn, had ik er moed in. Ik denk dat dat wel helpt.

“Mijn zwangerschap was een enorm cadeau. Daarom is er aan het einde van het boekje ook een boompje aan het groeien”

Ziek uitkomt, wordt normaal ook ons kindje geboren. Dus er valt veel te vieren.

Wat me het meest geholpen heeft in mijn ziekte? Het feit dat mijn zoonje er was. Eerst vraag je je af waarom je ziek moet worden als je kind nog zo klein is. En dan besef je dat je geluk hebt dat je al een kind hebt. Bovendien moet je wel voor-

uit, met een kind. Ik moest 's morgens uit bed komen, want Midas moest naar school... Een kind zorgt ook voor afleiding, en voor plezier. Ik heb het zelf ondervonden: er is geen medicijn zo goed als een smakelijke kindertekst.

Grote Boom is Ziek gaat rond 6.12 kosten. Het boekje kan besteld worden via www.abon.be en is ook in de boekhandel verkrijgbaar.

SAMEN STRIJDEN TEGEN BORSTKANKER

Nathalie Slosse staat ook in **Pink Ribbon magazine**, dat er dit jaar voor gekozen heeft om heel veel vrouwen te bereiken en te informeren in plaats van edities te schrijven voor kankerorganisaties. Van de derde editie van Pink Ribbon hebben we maar liefst 340.000 exemplaren gedrukt. Dat is meer dan het dubbele van vorig jaar. Ze worden gratis verspreid via borstklinieken en universitaire ziekenhuizen en een deel zit bij Libelle, Femmes (pakketten) en Viva magazine (abonnement).

Maar u kunt het magazine ook bestellen via www.abon.be/pinkribbonaanvraag, zolang onze voorraad strekt. U besaakt dan online alleen € 1,50 verzendkosten en krijgt Pink Ribbon daarna thuis in de bus.